

ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [PAOLO MENGOZZI]

SECINĀJUMI,

sniegti 2007. gada 13. septembrī¹

I — Ievads

1. Šis prejudiciāla nolēmuma lūgums attiecas uz EKĻ 28. un 30. panta, kā arī uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 8. jūnija Direktīvas 2000/31/EK par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū ("Direktīva par elektronisko tirdzniecību")² noteikumu interpretāciju.

2. Minētais lūgums tika izteikts tiesvedībā starp *Dynamic Medien Vertriebs GmbH* (turpmāk tekstā — "*Dynamic Medien*") un *Avides Media AG* (turpmāk tekstā — "*Avides*"), divām atbilstoši Vācijas tiesību aktiem reģistrētām sabiedrībām, sakarā ar to, ka *Avides Media* pārdod Vācijā pa pastu

ar interneta starpniecību video ierakstus, kas nav pārbaudīti un klasificēti nepilngadīgo aizsardzības nolūkā Vācijas kompetentajā iestādē.

II — Atbilstošie valsts tiesību akti

3. 2002. gada 23. jūlija likuma *Jugend-schutzgesetz* (Likums par nepilngadīgo aizsardzību, turpmāk tekstā — "*JuSchG*")³ 1. panta 4. punktā šī likuma izpratnē "tirdzniecība pa pastu" ir definēta kā "katrs darījums par atli-dzību, kas tiek veikts, pasūtot precī piegā-dājot to pa pastu vai elektroniski, bez perso-niskā kontakta starp piegādātāju un pircēju, vai arī negarantējot ar tehniskiem vai citiem pasākumiem, ka sūtījums netiks piegādāts bērnam vai pusaudzim"⁴.

1 — Oriģinālvaloda — itāļu.

2 — OV L 178, 1. lpp.

3 — *BGBL 2002 I*, 2730. lpp.

4 — *JuSchG* oriģinālteksta neoficiāls tulkojums.

4. *JuSchG* 12. panta 1. punktā ir paredzēts, ka ierakstītas videokasetes un citi [video datu] nesēji, drīkst būt publiski pieejami bērnam vai pusaudzim tikai tad, ja programma ir tikusi atļauta viņu vecuma grupai un ietver attiecīgu augstākās federālās zemes [*Land*] iestādes vai brīvprātīgās pašregulācijas organizācijas marķējumu atbilstoši šī paša likuma 14. panta 6. punktā noteiktajai procedūrai vai ja programma ir informatīva, izglītojoša vai mācību un ietver piegādātāja norādi kā “informatīva programma” vai “izglītojoša programma”.

citās tirdzniecības vietās, kurās klienti parasti neienāk iekšā, vai pa pastu”⁵.

5. *JuSchG* 12. panta 3. punktā ir paredzēts, ka “14. panta 6. punktā minētās procedūras ietvaros video datu nesējus, kas saskaņā ar 14. panta 2. punktu neietver augstākās federālās zemes iestādes vai brīvprātīgās pašregulācijas organizācijas marķējumu vai ietver norādi “aizliegts nepilngadīgiem” vai uz kuriem piegādātājs nav izvietojis etiķeti atbilstoši 14. panta 7. punktam, nedrīkst:

1) piedāvāt, izplatīt vai citādi padarīt pieejamus bērnam vai pusaudzim,

2) piedāvāt vai izplatīt mazumtirdzniecībā ārpus tirdzniecības telpām, kioskos vai

III — Fakti, prejudiciālie jautājumi un tiesvedības norise

6. *Avides*, kas ir reģistrēta Vācijā sabiedrība, tirgo video un skaņas ierakstus pa pastu, izmantojot savu mājaslapu internetā un elektroniskās tirdzniecības platformu.

7. Pamata prāva ir par šīs sabiedrības veikto japāņu multiplikācijas filmu ar nosaukumu “Animes” (DVD un video kasešu formātā) importu no Apvienotās Karalistes uz Vāciju. Pirms importēšanas šīs programmas ir pārbaudījusi *British Board of Film Classification* (Lielbritānijas Filmu klasifikācijas komisija, turpmāk tekstā — “*BBFC*”). Šī komisija, piemērojot Apvienotajā Karalistē spēkā esošās nepilngadīgo aizsardzības tiesību normas, pārbaudīja, kādai auditorijai šīs

5 — *JuSchG* oriģinālteksta neoficiāls tulkojums.

filmas ir paredzētas, un klasificēja tās kategorijā "aizliegtas jauniešiem līdz piecpadsmit gadu vecumam". Uz minētajiem video ierakstiem šajā nolūkā ir izvietota *BBFC* uzlīme.

Koblenz apturēja tiesvedību un iesniedza Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

8. *Dynamic Medien*, kas ir *Avides* konkurente, ierosināja procesu par pagaidu noregulējumu *Landgericht Koblenz* (Koblencas federālās zemes tiesa), lai aizliegtu *Avides* pārdot minētos video ierakstus pa pastu, jo tie nav pārbaudīti un klasificēti atbilstoši Vācijā piemērojamām tiesību normām, un neietver norādi par vecuma ierobežojumu, kas izriet no Vācijas kompetentās iestādes klasifikācijas lēmuma.

"Vai preču brīvas aprites princips EKL 28. panta izpratnē ir pretrunā Vācijas tiesību normai, kas tirdzniecībā pa pastu aizliedz izplatīt tādas video ierakstus (DVD un video kasetes), uz kuriem nav nekādas norādes, ka Vācijas kompetentās iestādes ir veikušas pārbaudi saistībā ar nepilngadīgo aizsardzību?

It īpaši:

9. Pagaidu noregulējuma procedūras ietvaros *Oberlandesgericht Koblenz* (Koblencas federālās zemes augstākā tiesa) ir nospriedusi, ka video ierakstu, uz kuriem ir tikai *BBFC* noteiktā norāde par vecuma ierobežojumu, tirdzniecība pa pastu būtu pret-runā ar *JuSchG* 12. panta 3.punktu un esot konkurenci traucējoša rīcība.

vai aizliegums tirdzniecībā pa pastu izplatīt šādus video ierakstus ir uzskatāms par pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību EKL 28. panta izpratnē?

Apstiprinošas atbildes gadījumā:

10. Ar 2006. gada 25. aprīļa rīkojumu, kas iesniegts 2006. gada 31. maijā, *Landgericht*

vai EKL 30. pants, ņemot vērā Direktīvu 2000/31/EK, pamato šādu aizliegumu arī gadījumā, ja video ierakstu pārbaudi saistībā ar nepilngadīgo aizsardzību ir veikusi cita dalībvalsts un uz tiem ir attiecīga etiķete, vai arī šāda pārbaude, ko veikusi cita dalībvalsts, uzskatāma par mazāk ierobežojošu pasākumu šī noteikuma izpratnē?"

11. Saskaņā ar Tiesas Statūtu 23. pantu rakstveida apsvērumus iesniedza *Avides*, Vācijas, Īrijas un Apvienotās Karalistes valdības, kā arī Komisija.

12. Šo pašu lietas dalībnieču, kā arī *Dynamic Medien* pārstāvji savus mutvārdu apsvērumus izteica 2007. gada 2. maija tiesas sēdē.

IV — Juridiskā analīze

A — Attiecīgo Vācijas normatīvo aktu izvērtējums

13. Iesniedzējtiesa galvenokārt pievēršas *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktajam aizliegumam tirdzniecībā pa pastu izplatīt video ierakstus bez augstākās federālās zemes iestādes vai brīvprātīgās pašregulācijas organizācijas (turpmāk tekstā — “Vācijas kompetentās iestādes”) norādes par to pārbaudi un klasificēšanu nepilngadīgo aizsardzības nolūkā. Nav šaubu, ka šis aizliegums attiecas gan uz tirdzniecību pa pastu, gan arī uz elektronisko tirdzniecību ar interneta starpniecību (pasūtījums un/vai piegāde notiek pa pastu un/vai ar interneta starpniecību).

14. Turklāt ir skaidrs, ka [aizliegums] attiecas gan uz uzņēmumiem, kas ir reģistrēti Vācijā, kā, piemēram, *Avides*, gan arī uz uzņēmumiem, kas ir reģistrēti citās valstīs. Pēdējais precizējums ir īpaši svarīgs tāpēc, ka saistībā ar pamata prāvu uz *Landgericht Koblenz* uzdoto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, minēto aizliegumu aplūkojot *tikai no tā aspekta, kā tas attiecas uz uzņēmumu, kas ir reģistrēts Vācijā*, nevis arī no tā, kā tas attiecas uz uzņēmumu, kas ir reģistrēts citā dalībvalstī⁶.

15. Cita starpā ir jānorāda, ka tāds pats aizliegums ir iekļauts arī vispārīgajā *JuSchG* regulējumā, kas ir vērstas uz nepilngadīgo personu aizsardzību plašsaziņas līdzekļu nozarē, it īpaši *JuSchG* 12. panta speciālajā regulējumā, kurš attiecas uz video ierakstiem, kas ietver filmas vai spēles.

16. No šāda speciāla regulējuma būtībā izriet, ka minētie video ieraksti — izņemot tos, kas ietver informatīvas vai izglītojošas programmas, — ar attiecīgu piegādātāja marķējumu, ja Vācijas kompetentā iestāde tos ir marķējusi kā “aizliegtu nepilngadīgiem” vai ja nav nekāda šī iestādes marķējuma, jo tā šos [video ierakstus] nav pārbaudījusi, nedrīkst būt nedz pieejami bērniem vai

⁶ — Katrā ziņā šī lieta tomēr ietilpst Kopienų tiesību piemērošanas jomā, jo attiecas uz Apvienotās Karalistes izcelsmes produktu tirdzniecību Vācijā.

pusaudžiem, nedz arī tikt pārdoti noteiktos veidos (mazumtirdzniecībā ārpus tirdzniecības telpām, kioskos vai citās tirdzniecības vietās, kurās klienti parasti neienāk iekšā, vai pa pastu), kas neaizkavē, lai bērni vai pusaudži saskartos vai tiem būtu pieejami minētie video ieraksti.

nāts, ka precī pasūta un saņem pieaugušais (“kontrolēta” tirdzniecība pa pastu).

17. *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktais tirdzniecības pa pastu aizliegums tātad ietilpst normatīvo aktu sistēmā, kas ir vērsta uz to, lai nepieļautu, ka bērni vai pusaudži saskartos vai ka tiem būtu pieejami video ieraksti, kas nav pārbaudīti Vācijas kompetentajā iestādē vai kas ir klasificēti kā “aizliegti nepilngadīgiem”. Vācijas valdība it īpaši uzsvēra, ka to pierāda fakts, ka šāds aizliegums nav absolūts, jo, kā tas izriet no *JuSchG* 1. panta 4. punkta, tas attiecas tikai uz darījumiem pa pastu vai elektroniskā ceļā, kas notiek bez personiska kontakta starp piegādātāju un pircēju, vai arī negarantējot, ka sūtījums netiks piegādāts bērnam vai pusaudzim. Vācijas valdība precizēja, ka arī video ieraksti, kas nav pārbaudīti Vācijas kompetentajā iestādē vai kurus šī iestāde ir klasificējusi kā “aizliegtus nepilngadīgiem”, var tikt likumīgi pārdoti pa pastu Vācijā, ja ar atbilstošiem pasākumiem tiek nodroši-

18. Šķiet, ka no šī vācu valdības precizējuma var secināt, ka Vācijas kompetentās iestādes veiktā video ierakstu pārbaude un klasifikācija nav faktiskas piegādātāju *pienākums*, bet gan tikai *papildu formalitāte*, kuras izpildes rezultātā tirdzniecības ierobežojumi, kas saistībā ar šīs kompetentās iestādes nepārbaudītiem video ierakstiem paredzēti *JuSchG* 12. panta 3. punktā, kļūst nepiemērojami un it īpaši atbrīvojot piegādātāju, kas vēlas pārdot šādu precī pa pastu, no pienākuma veikt atbilstošus paņēmienus, lai nodrošinātu “kontrolētu” tirdzniecību pa pastu⁷.

19. Līdz ar to šīs valsts tiesību normas nenosaka nedz pienākumu attiecībā uz importētiem video ierakstiem veikt valsts pārbaudes un klasifikācijas procedūru, nedz aizliegumu

7 — No *JuSchG* teksta, kas ir atrodams *Bundesministerium für Familie, Senioren, Frauen und Jugend* (Vācijas Ģimenes, pensionāru, sieviešu un jaunatnes lietu ministrijas) mājaslapā, konkrēti, no 14. panta par “filmu, filmu programmu un spēļu klasifikāciju” tomēr nevaru izsecināt pienākuma veikt tirdzniecībai Vācijā paredzēto video ierakstu pārbaudi un klasifikāciju Vācijas kompetentajā iestādē esamību. Turklāt *JuSchG* 27. un 28. pants, kas nosaka sankcijas par *JuSchG* noteikumu pārkāpumiem, neparedz nekādas sankcijas par video ierakstu nepārbaudīšanu Vācijas kompetentajā iestādē.

pārdot importētos video ierakstus, attiecībā uz kuriem nav veikta minētā procedūra un marķēšana, nedz arī tās nepieļauj izmantot noteiktu tirdzniecības veidu kā, piemēram, tirdzniecību pa pastu.

kuma noteikumus, nevis primāro tiesību, it īpaši EKL 28. un 30. panta, noteikumus⁸.

20. Tomēr joprojām pastāv fakts, ka *JuSchG* 12. panta 3. punkts attiecībā uz video ierakstiem, attiecībā uz kuriem nav veikta valsts pārbaudes un klasifikācijas procedūra, atkarībā no tā, vai tie ir importēti vai nē, būtībā paredz izplatīšanas veidu aizliegumu, kas attiecas uz noteiktu potenciālo pircēju kategoriju (nepilngadīgajiem), saistot to ar aizliegumu tirgot šīs pašas preces ārpus tirdzniecības telpām vai citās tirdzniecības vietās, kurās klienti parasti neienāk iekšā, un pakļaujot tirdzniecību pa pastu ierobežojošiem nosacījumiem, kas vērsti uz to, lai izslēgtu iespēju, ka nepilngadīgie [šos ierakstus] varētu iegādāties.

22. Šis prejudiciālās tiesvedības ietvaros kā iespējamie saistošie Kopienu saskaņošanas pasākumi tika minēta Direktīva 2000/31 un 1997. gada 20. maija Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 97/7/EK par patērētāju aizsardzību saistībā ar distances līgumiem⁹.

B — *Par iespējamo Kopienu saskaņošanas pasākumu nozīmi*

21. Vispirms, tāpat kā to dara Komisija, ir jāatgādina, ka ikviens valsts pasākums jomā, kas Kopienas līmenī ir pilnīgi saskaņota, ir jāizvērtē, ņemot vērā šī saskaņošanas pasā-

23. Attiecībā uz Direktīvu 2000/31 vispirms ir jāatgādina, ka tās mērķis ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, veidojot elektroniskajā tirdzniecībā tādu tiesību sistēmu, kas vērsta uz brīvas informācijas sabiedrības pakalpojumu aprites starp dalībvalstīm nodrošināšanu. Kā tas ir noteikts direktīvas 1. panta 2. punktā, tā saskaņo tikai "konkrētus valsts noteikumus par informācijas sabiedrības pakalpojumiem attiecībā uz iekšējo tirgu, pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas vietu, komercziņojumiem, elektroniskajiem kontraktiem, starpnieku saistībām, ricības kodeksiem, strīdu noregulējumu bez tiesas,

8 — *Ex multis*, 2001. gada 13. decembra spriedums lietā C-324/99 *DaimlerChrysler* (*Recueil*, I-9897. lpp., 32. punkts), 2002. gada 24. oktobra spriedums lietā C-99/01 *Linhart* un *Biffel* (*Recueil*, I-9375. lpp., 18. punkts) un 2003. gada 11. decembra spriedums lietā C-322/01 *Deutscher Apothekerverband* (*Recueil*, I-14887. lpp., 64. punkts).

9 — OV L 144, 19. lpp.

sūdzību ierosināšanu tiesā un sadarbību starp dalībvalstīm”¹⁰.

24. Tomēr, arī pieņemot, ka preču pārdošana ar interneta starpniecību ir “informācijas sabiedrības pakalpojums” attiecīgās direktīvas nozīmē¹¹ un ka valsts tiesības, kas ir *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktais tirdzniecības pa pastu aizliegums, ietilpst minētās direktīvas “koordinētajā jomā”¹², neviena no lietas dalībniecēm, kas iesniegušas apsvērumus, Tiesā nav precizējusi, nedz arī es pats varu pateikt, konkrēti ar kuru šīs direktīvas noteikumu ir veikta valsts tiesību par nepilngadīgo aizsardzību saistībā ar tirdzniecību pa pastu ar interneta starpniecību pilnīga saskaņošana, kas izslēgtu minētā aizlieguma atbilstības EKL 28. un 30. pantam pārbaudi.

10 — Mans izcēlums.

11 — Izskatās, ka par to liecina direktīvas preambulas 18. apsvērums, saskaņā ar kuru “informācijas sabiedrības pakalpojumi ietver plašu tiešsaistē notiekošu ekonomisko darbību spektru”, no kā izriet, ka “šīs darbības var sastāvēt no preču tirdzniecības tiešsaistē”.

12 — Saskaņā ar direktīvas 2. panta h) punktu — minētajā koordinētajā jomā ietilpst “prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tās ir vispārējas, vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem” “prasības, kuras pakalpojuma sniedzējam jāievēro attiecībā uz” kā informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu, tā arī tās veikšanu (it īpaši “prasības, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, prasības attiecībā uz pakalpojumu kvalitāti vai saturu, tostarp tās, kas piemērojamas reklāmešanai un kontraktiem”).

25. Iesniedzējtiesa, kā arī Vācijas un Apvienotās Karalistes valdības ir uzsvērušas, ka Direktīva 2000/31 nepilngadīgo aizsardzības nolūkā skaidri dod rīcības brīvību valsts iestādēm. Tās norāda, ka, saskaņā ar minētās direktīvas 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) daļas pirmo ievilkumu dalībvalstis var ieviest pasākumus, kas ir nepieciešami “sabiedriskās kārtības” aizsardzībai, it īpaši “nepilngadīgo aizsardzībai”, attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu kā, piemēram, preču tirdzniecību ar interneta starpniecību.

26. Tomēr, manuprāt, šajā lietā nav pamata atsaukties uz Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktu.

27. Direktīvas 3. pants ietver tā saukto “iekšējā tirgus klauzlu”, saskaņā ar kuru, būtībā informācijas sabiedrību pakalpojumu sniedzēji var darboties Kopienas teritorijā attiecībā uz direktīvas koordinēto jomu atbilstoši tās dalībvalsts tiesībām, kurā tie ir reģistrēti. Šī panta 1. punkts nosaka, ka “katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver coordi-

nētā jomā”. Šī paša panta 2. punkts attiecīgi nosaka, ka “dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts”.

un ko dalībvalsts var veikt, atkāpjoties no šī paša panta 2. punktā noteiktā aizlieguma, tādad ir tādi, kas direktīvas koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ ierobežo “brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus *no citas dalībvalsts*”¹³.

28. Tomēr direktīva paredz, ka “neatkarīgi no noteikumiem par kontroli informācijas sabiedrības pakalpojumu avotā, ir likumīgi saskaņā ar šīs direktīvas izveidotajiem noteikumiem dalībvalstīs veikt pasākumus, lai ierobežotu informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvu apriti” (preambulas 24. apsvēruma). 3. panta 4. punkts, uz kuru atsaucas iesniedzējtiesa, kā arī Vācijas un Apvienotās Karalistes valdības, nosaka iepriekšminētos nosacījumus, it īpaši precizējot sabiedrisko interešu iemeslus, kas var pamatot šādus ierobežojošus pasākumus, un padarot pēdējo veikšanu atkarīgu no noteiktajām procedūras formalitātēm kā, piemēram, pieteikuma par iestāšanos lietā, kas iesniegts pakalpojuma sniedzēja izcelsmes dalībvalstī, un paziņojuma šai pašai valstij un Komisijai (kurai ir jāpārbauda minēto pasākumu atbilstība Kopienu tiesībām) par nodomu veikt šos pasākumus.

30. Tomēr, tā kā *Avides* ir Vācijā reģistrēts pakalpojumu sniedzējs¹⁴, *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktais tirdzniecības pa pastu aizliegums *attiecībā uz Avides* ir izcelsmes valsts tiesību norma Direktīvas 2000/31 3. panta 1. punkta izpratnē, un nevis pasākums, kas ierobežo informācijas sabiedrības pakalpojumu *no citas dalībvalsts* brīvu apriti šīs pašas direktīvas 3. panta 2. punkta izpratnē.

31. Direktīvas 2000/31 3. panta 2. un 4. punkta tiesiskais regulējums tādēļ nav jāņem vērā, pārbaudot iepriekš minētā tirdzniecības pa pastu aizlieguma, *ciktāl tas attiecas uz tādu pakalpojumu sniedzēju, kā Avides, kas ir reģistrēts valsts teritorijā*, atbilstību Kopienu tiesībām.

29. Pasākumi, kuru mērķis ir “nepilngadīgo aizsardzības” nodrošināšana Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta izpratnē

¹³ — Mans izcēlums.

¹⁴ — Direktīvas 2000/31 2. panta c) punkts precizē, ka direktīvas izpratnē termins “pakalpojuma sniedzējs, kas ir organizācija, iestāde, uzņēmums, institūcija [reģistrēts pakalpojumu sniedzējs]”, apzīmē “pakalpojumu sniedzēju, kas efektīvi veic ekonomisko darbību pastāvīgā organizācijā nenoteiktu laika posmu. Tehnisko līdzekļu un pakalpojuma sniegšanai nepieciešamo tehnoloģiju esamība un izmantošana pati par sevi neveido pakalpojuma sniedzēja uzņēmumu”.

32. Līdz ar to Direktīvas 2000/31 noteikumiem šajā gadījumā nav nozīmes. Tiem varētu būt nozīme, pārbaudot aizlieguma, kurš attiecas uz pakalpojuma sniedzējiem, kas ir reģistrēti citā dalībvalstī, nevis Vācijā un kas nodarbojas ar tirdzniecību ar interneta starpniecību Vācijā, atbilstību Kopienas tiesībām EKL 28. un 30. panta vietā, tomēr, kā es jau iepriekš uzsvēru, tādā gadījumā runa būtu par aspektu, kas nav iesniedzējtiesas izskatītās prāvas priekšmets.

niecību pa pastu un neaizliedz, bet pat īpaši paredz stingrāku noteikumu, ko šīs direktīvas 14. pants ļauj dalībvalstīm pieņemt patērētāju aizsardzības jomā, atbilstības EK līguma normām, it īpaši tā 28. un 30. pantam, pārbaudi¹⁶.

34. Līdz ar to es uzskatu, ka iepriekš minētās direktīvas neizslēdz vajadzību pārbaudīt *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktā aizlieguma tirgot pa pastu video ierakstus, ja nav veikta Vācijas kompetentās iestādes pārbaude un klasifikācija, atbilstību EKL 28. un 30. pantam.

33. Attiecībā uz Direktīvu 97/7, šķiet, ka *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktais tirdzniecības pa pastu aizliegums ietilpst tās piemērošanas jomā¹⁵. Tomēr šīs direktīvas 14. pants ļauj dalībvalstīm "ieviest vai saglabāt stingrākus Līgumam atbilstošus noteikumus jomā, uz ko attiecas šī direktīva, lai nodrošinātu augstāku patērētāja aizsardzības līmeni", un precizē, ka "šādi noteikumi vajadzības gadījumā vispārējās interesēs un saskaņā ar Līgumu ietver aizliegumu par konkrētu preču vai pakalpojumu, jo īpaši medikamentu, laišanu tirgū šo valstu teritorijā ar distances līgumu starpniecību". Direktīva 97/7 līdz ar to nesaskaņo pilnībā tirdz-

C — Par EKL 28. panta piemērošanu šajā lietā: pasākums importa ar kvantitatīvam ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību?

35. Ar Tiesai uzdoto prejudiciālo jautājumu *Landgericht Koblenz*, pirmkārt, jautā, vai

15 — Iepriekš minētajā spriedumā lietā *Deutscher Apothekerverband*, 63. punkts, Tiesa izlēmusi līdzīgi attiecībā uz aptiekās pārdodamo zāļu tirdzniecības pa pastu aizliegumu, kurš līdzinās tam, kas ir paredzēts Vācijas tiesiskajā regulējumā, kurš apskatīts minētajā spriedumā.

16 — Turpat, 64. un 65. punkts.

iepriekš minētais aizliegums ir uzskatāms par pasākumu ar importa kvantitatīvam ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību EKL 28. panta izpratnē.

36. Saskaņā ar EKL 28. pantu “dalībvalstu starpā ir aizliegti importa kvantitatīvie ierobežojumi un citi pasākumi ar līdzvērtīgu iedarbību”.

37. Saskaņā ar labi zināmo *Dassonville* formulu¹⁷, kas Tiesas judikatūrā tiek atkārtota līdz pat šodienai¹⁸, ikviens dalībvalsts tiesiskais regulējums attiecībā uz tirdzniecību, kas var tieši vai netieši, faktiski vai iespējami traucēt Kopienas iekšējo tirdzniecību, ir jāuzskata par pasākumiem ar kvantitatīviem ierobežojumiem līdzvērtīgu iedarbību.

38. Pat ja pasākuma mērķis nav regulēt preču apriti starp dalībvalstīm, noteicošas

ir pasākuma faktiskā vai iespējamā iedarbība uz tirdzniecību Kopienā. Piemērojot šo kritēriju saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kas ieviesta ar spriedumu lietā *Cassis de Dijon*¹⁹, ja valstu tiesību akti nav tikuši saskaņoti, preču brīvas aprites šķēršļi, kas rodas, precēm no citām dalībvalstīm, kur tās ir likumīgi ražotas vai tirgotas, piemērojot noteikumus par prasībām, kurām šīm precēm jāatbilst (piemēram, attiecībā uz nosaukumu, formu, izmēru, svaru, sastāvu, noformējumu, marķējumu, iepakojumu), pat ja šie noteikumi vienādi attiecas uz visām precēm, ir ar EKL 28. pantu aizliegtie pasākumi ar līdzvērtīgu iedarbību, ja vien to piemērošana nav pamatota ar vispārējām interesēm atbilstošu mērķi, kas ir primārs attiecībā pret preču brīvu apriti²⁰.

39. Turklāt saskaņā ar judikatūru, kas ieviesta ar spriedumu apvienotajās lietās *Keck un Mithouard*²¹, valsts tiesību normu piemērošana citu dalībvalstu ražojumiem, kas ierobežo vai aizliedz atsevišķus pārdošanas veidus, nav uzskatāma par tādu, kas tieši vai netieši, faktiski vai iespējami rada šķēršļus tirdzniecībai starp dalībvalstīm

17 — 1974. gada 11. jūlija spriedums lietā 8/74 *Dassonville* (*Recueil*, 837. lpp., 5. punkts).

18 — Viens no pēdējiem ir 2007. gada 7. jūnija spriedums lietā C-254/05 Komisija/Belģija (Krājums, I-4269. lpp., 27. punkts).

19 — 1979. gada 20. februāra spriedums lietā 120/78 *Rewe-Zentral* (*Recueil*, 649. lpp.).

20 — 1993. gada 24. novembra spriedums apvienotajās lietās C-267/91 un C-268/91 *Keck un Mithouard* (*Recueil*, I-6097. lpp., 15. punkts) un iepriekš minētais spriedums lietā *Deutscher Apothekerverband*, 67. punkts.

21 — Minēts iepriekš, 16. punkts.

judikatūras lietā *Dassonville* nozīmē, ja šīs normas attiecas uz visiem attiecīgajiem uzņēmējiem, kuri darbojas valsts teritorijā, un ja to juridiskā un faktiskā ietekme uz attiecīgās valsts un citu dalībvalstu izcelsmes ražojumu tirdzniecību ir vienāda²².

40. *Avides*, Apvienotās Karalistes valdība un Eiropas Komisija uzskata, ka *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktais tirdzniecības pa pastu aizliegums ir uzskatāms par pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību EKL 28. panta izpratnē.

41. Saskaņā ar *Avides* viedokli runa nav par vienkāršu tirdzniecības veida tiesisko regulējumu. Prasība pakļaut importētos video ierakstus, saistībā ar kuriem eksportētājā dalībvalstī jau ir veikta pārbaude un klasifikācija nepilngadīgo aizsardzības nolūkā, pārbaudei un klasifikācijai šajā pašā nolūkā arī Vācijas kompetentajā iestādē, radītu ievērojamas papildu izmaksas un kavējumus, pārdodot šos produktus Vācijā. Tomēr, pat ja runa būtu par viena tirdzniecības veida tiesisko regulējumu, tas neatbilstu pirmajam no diviem spriedumā apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard* izvirzītajiem nosacījumiem, jo

tas tiek piemērots tikai valsts teritorijā un tas ietekmē tikai tos elektroniskās tirdzniecības uzņēmumus, kas ir reģistrēti Vācijā, nevis tos, kas ir reģistrēti citās dalībvalstīs.

42. Komisija uzskata, ka galvenais ir izanalizēt šo valsts pasākumu faktisko vai iespējamo iedarbību. Tā apgalvo, ka *JuSchG* 12. pants būtībā uzliek pienākumu ieinteresētiem pakalpojumu sniedzējiem marķēt video ierakstus. Šī panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktais tirdzniecības pa pastu aizliegums esot tikai viena no sankcijām, kas ir paredzētas par šī pienākuma neizpildi, turklāt šis pienākums, pēc Komisijas domām, ietilpst valsts pasākumu kategorijā, kas ir minēta judikatūrā, ko es citēju iepriekš 38. punktā, jo ietver preču marķēšanas prasību. Vācu likumdošanas ierobežojošā iedarbība tiekot pastiprināta sakarā ar faktu, ka, lai saņemtu vajadzīgo marķējumu, ir jāveic valsts pārbaudes procedūra, lai gan līdzīga procedūra un marķēšana jau tika veikta eksporta dalībvalstī. Līdz ar to apskatāmie tiesību akti nozīmētu papildu izmaksas importēto video ierakstu tirdzniecībai Vācijā, kas pats par sevi būtu pietiekoši, lai šīs tiesību normas kvalificētu kā pasākumu ar kvantitatīvam ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību.

22 — 1993. gada 15. decembra spriedums lietā C-292/92 *Hünermund* u.c. (*Recueil*, I-6787. lpp., 21. punkts), 1995. gada 9. februāra spriedums lietā C-412/93 *Leclerc-Siplec* (*Recueil*, I-179. lpp., 21. punkts), 2006. gada 23. februāra spriedums lietā C-441/04 *A-Punkt Schmuckhandel* (Krājums, I-2093. lpp., 15. punkts).

43. Saskaņā ar Apvienotās Karalistes valdības viedokli — katrs šķērslis brīvai preču apritei, kas izriet no tādu valsts noteikumu piemērošanas attiecībā uz precēm, kuru izcelsmes

vieta ir citā dalībvalstī, kur tās likumīgi ražo un tirgo, ir pasākums ar līdzvērtīgu iedarbību arī tad, ja minētais noteikums izpaužas kāda noteikta tirdzniecības veida ierobežojuma formā. Šī valdība uzsver, ka *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktie tirdzniecības ierobežojumi, kuru starpā ir attiecīgais tirdzniecības pa pastu aizliegums, neattiecas uz video ierakstiem vispār, bet gan uz noteiktiem video ierakstiem, proti, tiem, kuru saturs nav pārbaudīts un klasificēts Vācijas kompetentajā iestādē. Minētie ierobežojumi, tos piemērojot tikai gadījumos, kad video ierakstu saturs ir ticis atzīts par nepiemērotu jauniešu auditorijai vai nav pārbaudīts iepriekšminētajā iestādē, ietekmētu ne tikai tirdzniecības veidu, bet arī ieinteresēto preču patieso raksturu. Jebkurā gadījumā, pat ja šajā lietā runa būtu tikai par kāda tirdzniecības veida tiesisko regulējumu, netiktu izpildīts otrais no spriedumā apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard* izvirzītajiem nosacījumiem, jo, saskaņā ar Apvienotās Karalistes valdības uzskatiem, Vācijā ražoti video ieraksti varēs vienkāršāk par citur ražotajiem izpildīt vācu likumdošanas prasības attiecībā uz to satura piemērotību nepilngadīgajiem.

44. Turpretī *Dynamic Medien*, Vācijas un Īrijas valdības apgalvo, ka attiecīgais tirdzniecības pa pastu aizliegums ir saistīts ar tirdzniecības veidu un atbilst abiem diviem spriedumā apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard*

izvirzītajiem nosacījumiem, un tādējādi tas neietilpst EKL 28. panta piemērošanas jomā.

45. *Dynamic Medien* uzskata, ka *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktie ierobežojumi attiecas uz tirdzniecības veidu un tiek piemēroti visiem video ierakstiem; neatkarīgi no tā, vai tie ir saražoti Vācijā vai citur, kā arī neatkarīgi no tā, vai tos tirgo pakalpojuma sniedzēji, kas ir reģistrēti Vācijā vai kādā citā dalībvalstī. Lidz ar to nepastāvot nekāda valsts produkcijas aizsardzība.

46. Vācijas valdība piekrīt, ka tirdzniecības pa pastu aizliegums pamata prāvā saistīts ar noteiktu marķējumu vai, precīzāk, ar tā neesamību. Tomēr tam nebūtu jāizraisa tas, ka šis aizliegums tiek pielīdzināts no produkta atkarīgam marķēšanas pienākumam un izslēgts, ka tas attiecas uz tirdzniecības veidu. Video ierakstu, kas nav pārbaudīti un lidz ar to arī klasificēti kompetentajā Vācijas iestādē, laišana tirgū neesot aizliegta un neesot vispārēji aizliegta arī to tirdzniecība pa pastu. Aizliegta esot tikai "nekontrolēta" tirdzniecība pa pastu, proti, tāda, kas negarantē, ka precī pasūta un saņem tikai pieaugušie. Ņemot vērā, ka šādu preču tirdzniecībai ir atļauti citi izplatīšanas kanāli, tostarp arī "kontrolēta" tirdzniecība pa pastu, importēto video ierakstu pieeja Vācijas tirgum esot nodrošināta, un importētāji

neesot spiesti mainīt preču iepakojumu, lai varētu tās pārdot Vācijā. Līdz ar to runa esot par tirdzniecības veida tiesisko regulējumu, kas ir piemērojams gan importētajām, gan arī valsts precēm un kas neveido nekādu atšķirīgu attieksmi pret šīm precēm nedz juridiski, nedz arī faktiski.

markēt. Tāpat nepastāv arī video ierakstu, kas nav pārbaudīti un klasificēti šajā iestādē un līdz ar to nav arī atbilstoši markēti, absolūts tirdzniecības aizliegums. Minētie ieraksti var tikt pārdoti tikai pieaugušajiem, tirdzniecības telpās, kurās cilvēki parasti ienāk iekšā, vai "kontrolētas" tirdzniecības pa pastu veidā.

47. Īrijas valdība savukārt uzsver, ka *JuSchG* 12. pants attiecas nevis uz preču raksturu, bet gan uz nosacījumiem, saskaņā ar kuriem, un it īpaši, ņemot vērā, kurus, preces var tikt piedāvātas un tirgotas. Tā uzskata, ka minētie tiesību akti tiek vienādā veidā piemēroti attiecībā uz visiem ieinteresētajiem pakalpojumu sniedzējiem neatkarībā no to izcelsmes un uz visām vienāda veida precēm neatkarībā no tā, vai tās būtu ražotas Vācijā vai importētas.

49. Būtībā tas ir komercdarbības tiesiskais regulējums, kas ievieš tirdzniecības veidu ierobežojumus, pirmkārt, no aspekta, "kā" un "kur" var tikt pārdotas preces (*JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunkts), un, otrkārt, — paplašinot labi zināmās formulas, ko savā laikā ir izmantojis ģenerāladvokāts Tezauro [*Tesauro*], par, "kas, kā, kur, kad var pārdot preces"²³, kategoriju — no pircēja personības aspekta jeb — "kam" var pārdot preces (*JuSchG* 12. panta 1. punkts un 3. punkta 1) apakšpunkts).

48. Manuprāt, video ierakstu, kas nav pārbaudīti Vācijas kompetentajā iestādē, "nekontrolētas" tirdzniecības pa pastu aizliegums, tāpat kā aizliegums šādas preces padarīt pieejamas jauniešiem, neveido tiesisko regulējumu, kas ietekmē preču raksturu. Kā es jau minēju, nešķiet, ka *JuSchG* uzliek pienākumu pārbaudīt un klasificēt video ierakstus, neatkarīgi no tā, vai tie ir importēti vai nē, Vācijas kompetentajā iestādē un līdz ar to arī attiecīgi

50. Attiecīgie ierobežojumi, protams, neatiecas uz visiem video ierakstiem, bet gan tikai uz dažām to kategorijām (ieraksti, attiecībā uz kuriem nav veikta pārbaude un

23 — 1993. gada 27. oktobrī sniegtie secinājumi iepriekš minētajā lietā *Hünernmund* u.c., 11. punkts.

klasifikācija valstī, kā arī tie ieraksti, kas klasificēti kā “aizliegti nepilngadīgiem”). Fakts, ka minētās kategorijas tiek identificētas atkarībā no noteikto preču rakstura, pats par sevi nenozīmē, ka pastāv preču rakstura tiesiskais regulējums, vismaz tiktāl, ciktāl formāli nav nekāda pienākuma pielāgot preces, lai varētu tās pārdot Vācijas teritorijā²⁴. Tādējādi šķiet, ka šis gadījums atšķiras no tā, kas tika aplūkots spriedumā lietā *Mars*²⁵ un spriedumā lietā *Familiapress*²⁶, kurās tika izskatīti tiesību akti, kas, kaut arī šķietami regulēja tirdzniecības veidu, tomēr faktiski izvirzīja prasības, kurām bija jāatbilst precēm, lai būtu iespējams tās pārdot attiecīgajā dalībvalstī.

51. Tā kā šajā gadījumā attiecīgais Vācijas tiesiskais regulējums var tikt uzskatīts par tādu, kas regulē tirdzniecības veidu, tad to var uzskatīt par izņēmumu no EKL 28. pantā piemērošanas jomas, ja tas atbilst abiem diviem spriedumā apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard* izvirzītajiem nosacījumiem, kurus es minēju iepriekš 39. punktā.

24 — 2002. gada 22. janvāra spriedumā lietā C-390/99 *Canal Satélite Digital* (*Recueil*, I-607. lpp., 30. punkts) Tiesa ir secinājusi, ka “nepieciešamība pielāgot apskatāmās preces likumdošanai, kas ir spēkā dalībvalstī, kurā prece tiek pārdota, izslēdz [...] ka runa ir par tirdzniecības veidu [...] *Keck* un *Mithouard* [...] sprieduma izpratnē”.

25 — 1995. gada 6. jūlija spriedums lietā C-470/93 (*Recueil*, I-1923. lpp.) par aizliegumu laist tirdzniecībā preces, kas uz iepakojuma ietver noteiktus reklāmas sauļus, kuri tika atzīti par maldinošiem.

26 — 1997. gada 26. jūnija spriedums lietā C-368/95 (*Recueil*, I-3689. lpp.) par aizliegumu pārdot laikrakstus, ietverošus spēles un balvas.

52. Attiecībā uz pirmo nosacījumu par vienādu piemērošanu visiem tirgus dalībniekiem, kas darbojas valsts teritorijā, ir jānorāda, ka iepriekš minētais Vācijas tiesiskais regulējums, saskaņā ar Vācijas valdības sniegtiem precizējumiem, tiek piemērots tirdzniecībā valsts teritorijā gan attiecībā uz Vācijā, gan arī citās dalībvalstīs reģistrētiem tirgus dalībniekiem. Līdz ar to pirmais nosacījums ir izpildīts.

53. Otrais nosacījums par vienādu ietekmi uz valsts un citu dalībvalstu izcelsmes preču tirdzniecību ir jāizvērtē, ņemot vērā Tiesas sprieduma apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard* 17. punktā minētos secinājumus, no kuriem būtībā izriet, ka tiesību normu par tirdzniecības veidiem piemērošana attiecībā uz precēm, kuru izcelsme ir citā dalībvalstī un kas atbilst tās valsts tiesību normām, nevar “traucēt preču ar citas dalībvalsts izcelsmi pieeju tirgum vai radīt vairāk šķēršļu salīdzinājumā ar valstī ražotiem produktiem”²⁷.

54. *Landgericht Koblenz* savā lēmumā jautā, vai šajā lietā pastāv apstākļi, kas Tiesai sprie-

27 — Skat. it īpaši 2001. gada 8. marta spriedumu lietā C-405/98 *Gourmet International Products* (*Recueil*, I-1795. lpp., 18. punkts) un 2004. gada 15. jūlija spriedumu lietā C-239/02 *Douwe Egberts* (Krājums, I-7007. lpp., 51. punkts).

dumā lietā *Deutscher Apothekerverband*²⁸ lika secināt, ka aizliegums pārdot zāles pa pastu ar interneta starpniecību, kāds pastāvēja lietā, kurā pasludināts minētais spriedums, neizpilda otro spriedumā apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard* minēto nosacījumu. Iesniedzējtiesa uzsver, ka izskatāmā lieta atšķiras no situācijas, kas bija sprieduma lietā *Deutscher Apothekerverband* pamatā, ar faktu, ka *Avides* “vispirms importē Vācijā preces no Lielbritānijas un tad tās tirgo pa pastu, turpretī lietā [kas tika izskatīta *Deutscher Apothekerverband* spriedumā] importēšana notika distances pirkuma brīdī vai, citiem vārdiem sakot, attiecīgais uzņēmums atradās citā Eiropas Savienības dalībvalstī”.

55. Spriedumā lietā *Deutscher Apothekerverband*²⁹ Tiesa īpaši uzsvēra tirdzniecības pa pastu nozīmi pēc interneta kā starptautiskās tirdzniecības sistēmas parādīšanās, lai varētu pārdot valsts teritorijā preces, kuru izcelsme ir citā dalībvalstī. Šai sakarā Tiesa ir norādījusi:

“Aizliegums, līdzīgs tam, kas tiek izskatīts pamata lietā, vairāk kaitē aptiekām, kas

atrodas ārpus Vācijas, nekā tām, kas atrodas Vācijas teritorijā. Pat, ja attiecībā uz pēdējām ir grūti apstrīdēt, ka šāds aizliegums atņem tām papildu vai alternatīvu veidu, kā sasniegt galīgos zaļu patērētājus Vācijas tirgū, neskatoties uz to, tām paliek iespēja pārdot zāles to aptiekās. Turpretī aptiekām, kas neatrodas Vācijā, internets būtu nozīmīgāks veids, lai tieši sasniegtu šo tirgu. Aizliegums, kas vairāk ietekmē aptiekas ārpus Vācijas teritorijas, varētu būt tāds, kas attiecībā pret valsts produktiem vairāk traucē pieeju tirgum tiem produktiem, kas nāk no citām dalībvalstīm.”

56. No vispārējā viedokļa šāda pieeja varētu tikt izmantota arī attiecībā uz tādu tiesisko regulējumu, kā *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktais tirdzniecības pa pastu aizliegums, un varētu izraisīt minētā aizlieguma kvalifikāciju kā pasākuma ar līdzvērtīgu iedarbību EKL 28. panta izpratnē.

57. Faktiski, kā to norāda Vācijas valdība, attiecīgais aizliegums nav absolūts, bet attiecas tikai uz “nekontrolētu” tirdzniecību pa pastu. Tomēr, kā to ir paskaidrojusi šī valdība, “kontrolētas” tirdzniecības pa pastu izmantošana pieprasa pakalpojuma sniedzējiem lietot personas, kas izdara pasūtījumu pastā vai internetā, identitātes un pilngadības pārbaudes sistēmas, kas nodrošina, ka prece

28 — Minēts iepriekš, 73.–75. punkts.

29 — Turpat.

tiek piegādāta pilngadīgam klientam. Vācijas valdība savā rakstveida atbildē uz Tiesas uzdoto jautājumu ir aprakstījusi šo elektroniskajā tirdzniecībā izmantoto pārbaudes sistēmu būtību³⁰ un attiecībā uz preces nodošanas fāzi ir atsaukusies uz ierakstītu sūtījumu ar nodošanu tieši pilngadīgam klientam. Vācijas valdība ir norādījusi arī, ka, lai pasta sūtījums tiktu uzskatīts par “kontrolētu” gadījumos, kad pasūtījums notiek pa internetu, pakalpojuma sniedzējam ir jāizmanto pārbaudes sistēma, ko *Kommission für Jugendmedienschutz* (Vācijas Nepilngadīgo aizsardzības plašsaziņas līdzekļu nozarē komisija) ir iepriekš atzinusi par atbilstošu. Tiesas sēdē iepriekš minētā valdība ir atzinusi, ka šādu “kontrolētu” pasta sūtījuma formu izmantošana sagādā video ierakstu piegādātājiem papildu izmaksas, kas nebūtu “nekontrolētas” tirdzniecības pastu gadījumā.

58. No tā izriet, ka tirdzniecības pa pastu aizliegums, kā tāds, kāds ir noteikts *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā, galu galā sašaurina (līdz “aizsargātam” pastam) un uzliek papildu apgrūtinājumus pieļautajām video ierakstu izplatīšanas veida, kāds ir tirdzniecība pa pastu ar interneta

30 — Būtībā runa ir par atsevišķo lietotāju grupu aizsardzības sistēmām, kas jau tika izmantotas gadījumos, kad tiešā veidā, piemēram, ar lejupielādes palīdzību, notiek pieaugušajiem paredzētā multimediju satura izmantošana.

starpniecību, formām; [šis veids] kā tas izriet no šo secinājumu 55. punkta, principā ir nozīmīgāks produktu, kuru izcelsme ir cita dalībvalsts, nekā produktu, kas jau atrodas valsts teritorijā, tirdzniecībā.

59. Lai arī šādi apsvērumi liek secināt, ka minētais aizliegums neizpilda otro spriedumā apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard* minēto nosacījumu, *jo tas tiek piemērots attiecībā uz tirgus dalībniekiem, kas atrodas dalībvalstīs, kuras nav Vācija*³¹, ir jāatgādina, ka šai lietā attiecīgais tirgus dalībnieks, *Avides*, ir reģistrēts Vācijā, un tirdzniecība pa pastu nenotiek no citas dalībvalsts uz Vāciju, bet gan kopumā notiek Vācijas teritorijā, kurā iepriekš tiek importēta prece. Līdz ar to nevar uzskatīt, pamatojoties uz Tiesas spriedumā lietā *Deutscher Apothekerverband* izmantoto pieeju, uz kuru ir atsauce iepriekš 55. punktā, ka strīdīgais aizliegums kavē produktu, ko *Avides* importē no Apvienotās Karalistes, pieeju Vācijas tirgum lielākā mērā nekā valsts produktiem.

31 — Tai pašā laikā, pārbaudot *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktā tirdzniecības pa pastu aizlieguma atbilstību Kopienas tiesībām, *daļā, kurā tas tiek piemērots attiecībā uz tirgus dalībniekiem, kas ir reģistrēti dalībvalstī, kura nav Vācija*, ir jāņem vērā EKL 28. un 30. pants, nevis Direktīvas 2000/31 3. panta normas, kas tika minētas iepriekš 27.–32. punktā.

60. Protams, var pieļaut, ka pastāv citi, citādāki fakti, kas var likt secināt, ka strīdīgās Vācijas tiesību normas par tirdzniecības veidiem, arī daļā, kurā tās tiek piemērotas attiecībā uz tirgus dalībniekiem, kas ir reģistrēti Vācijā un kas importē video ierakstus no citām dalībvalstīm, veido pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību, jo netiek izpildīts otrs spriedumā apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard* minētais nosacījums.

61. Piemēram, nevar izslēgt, ka aizliegums piedāvāt un nodot nepilngadīgajiem video ierakstus, kas nav pārbaudīti Vācijas kompetentajā iestādē, un aizliegums tirgot šādas preces ar “nekontrolētu” pasta sūtījumu palīdzību — kas būtībā liedz nepilngadīgajiem tiešā veidā pa pastu iegādāties minētās preces — varētu sprieduma apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard* 17. punkta izpratnē (skat. iepriekš 53. punktu)³² traucēt pat tādu video ierakstu, kas ir paredzēti pieaugušo auditorijai, pieeju tirgum. Pieaugušajiem ir gan pietiekoši līdzekļi, gan spējas, lai personīgi, bez nepieciešamības pēc vecāka vai cita pieaugušā iejaukšanās, nopirktu DVD vai video kaseti. Līdz ar to iepriekš minētie aizliegumi varētu apgrūtināt video ierakstu

32 — Nepiekrītu ģenerālvokātei Kokotei [*Kokott*], kura 2006. gada 14. decembrī sniegtajos secinājumos lietā C-142/05 *Mickelsson* un *Roos* (atrodas izskatīšanā Tiesā), plaši interpretē šāda šķēršļa pieejai tirgum jēdzienu, kas tādēļ iekļauj ne tikai “kavēšanu”, bet arī pieejas tirgum “būtisku apgrūtinājumu”.

iegādi tieši tiem, kas ir to galvenie un tiešie pircēji.

62. Savukārt nevar izslēgt arī, ka — neraugoties uz to, kā es jau iepriekš esmu minējis, ka no attiecīgajām Vācijas tiesību normām neizriet nekāds pienākums pārbaudīt un klasificēt Vācijas kompetentajā iestādē video ierakstus un marķēt atbilstoši šai klasifikācijai, — tirdzniecības ierobežojumi, kas izriet no [*JuSchG*] 12. panta 3. punkta, tiek uzskatīti no piegādātāju puses par tādiem, kas tomēr piespiež izvēlēties pārbaudīt un klasifikāciju un līdz ar to mainīt savu preču marķējumu³³. Tādējādi importētās preces, kas jau atbilst līdzīgām formalitātēm eksporta dalībvalstī, beigu beigās būtu apgrūtinātas ar divkāršām pārbaudēm un izmaksām, kādas nav valsts preču tirdzniecībā valstī³⁴.

33 — Par šo punktu konkrētas tiesvedības ietvaros Tiesai netika sniegta nekāda informācija.

34 — No cita viedokļa ekonomiskā nepieciešamība pakļaut importētās preces valsts pārbaudes un klasifikācijas procedūrai un rezultātā atbilstoši mainīt marķējumu varētu tikt izvērtēta nevis piemērojot otro no *Keck* un *Mithouard* sprieduma nosacījumiem, bet gan ista un patiesa tiesiskā pienākuma kontekstā un līdz ar to apskatāmās vācu tiesību normas varētu kvalificēt kā reglamentāciju, kas ietver prasības, kurām precēm ir jāatbilst, lai tās varētu tikt pārdotas Vācijas teritorijā. Šai gadījumā runa būtu par alternatīvu shēmu tai analīzei, ko es izklāstīju iepriekš 50. punktā. Katrā ziņā analīzei rezultāti būtu vienādi tādā ziņā, ka apskatāmās tiesību normas tur, kur būtu noskaidrots, ka, pat nepastāvot formālam pienākumam, tomēr ir tādas, kas liek tirgus dalībniekiem pakļaut importētās preces valsts pārbaudes un klasifikācijas procedūrai un pielāgot marķējumu, šīs normas būtu jākvalificē kā pasākums ar līdzvērtīgu iedarbību EKL 28. panta izpratnē.

63. Tomēr Tiesas rīcībā esošā informācija neļauj precīzi noteikt, vai *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktais tirdzniecības pa pastu aizliegums varētu vairāk apgrūtināt preču, kuru izcelsme ir dalībvalstīm, kas nav Vācija, nekā valsts preču tirdzniecību. Pastāvot šāda veida neskaidrībai, Tiesa nodod iesniedzējtiesai pienākumu pārbaudīt, vai ir izpildīts spriedumā apvienotajās lietās *Keck* un *Mithouard* minētais nosacījums³⁵.

D — Par iespējamo *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteiktā tirdzniecības pa pastu aizlieguma pamatojumu

65. Otrajā Tiesai uzdotā prejudiciālā jautājuma daļā iesniedzējtiesa jautā, vai EKL 30. pants, ņemot vērā Direktīvu 2000/31, varētu pamatot *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā noteikto tirdzniecības pa pastu aizliegumu arī gadījumā, ja video ierakstu piemērotību jauniešu auditorijai ir pārbaudījis cita dalībvalsts un uz tiem ir attiecīga norāde?

64. Līdz ar to uz pirmo *Landgericht Koblenz* uzdotā prejudiciālā jautājuma daļu būtu jāatbild, ka tāds aizliegums nepilngadīgo aizsardzības nolūkā tirdzniecībā pa pastu izplatīt video ierakstus, kas nav pārbaudīti un klasificēti valsts kompetentajā iestādē, kāds ir *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā, regulē tirdzniecības veidu un tā kā tas ir attiecināms uz visiem tirgus dalībniekiem, kas darbojas attiecīgās valsts teritorijā, nav uzskatāms par pasākumu ar kvantitatīvam ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību EKL 28. panta izpratnē, jo tas skar vienādi gan šis valsts preču, gan citu dalībvalstu izcelsmes preču tirdzniecību.

66. Iepriekš 23.–32. punktā jau esmu izskatījis uz Direktīvu 2000/31 attiecināmos aspektus, kas, manuprāt, neprasa papildu apsvērumus.

67. Pārējā daļā jautājums par attiecīgā aizlieguma iespējamo pamatojumu, protams, rodas tikai gadījumā, ja tiek secināts, ka aizliegums ir uzskatāms par pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību, ko aizliedz EKL 28. pants

35 — Skat. 1997. gada 9. jūlija spriedumu apvienotajās lietās no C-34/95 līdz C-36/95 *De Agostini* un *TV-Shop* (*Recueil*, I-3843. lpp., 44. punkts), 2005. gada 26. maija spriedumu lietā C-20/03, *Burmanjer* u.c. (Krājums, I-4133. lpp., 31. un 32. punkts) un iepriekš minēto spriedumu lietā *A-Punkt Schmuckhandels*, 25. punkts.

(piemēram, ja no manis iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izrietētu, ka tas neskar vienādi preču, kuru izcelsme ir dalībvalstis, kas nav Vācija, un valsts preču tirdzniecību).

68. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru — EKL 28. pantā aizliegtais šķērslis tirdzniecībai Kopienā var būt pamatots vienīgi ar vispārējo interešu apsvērumiem, kas uzskaitīti EKL 30. pantā, — kuru starpā ir sabiedrības morāle, sabiedriskā kārtība, valsts drošība, cilvēku veselības un dzīvības aizsardzība — vai, gadījumā, ja tiesiskais regulējums, kas paredz šādu šķērslis, ir jāpiemēro tādā pašā veidā, [šķērslis var tikt pamatots] ar kādu no spriedumā lietā *Cassis de Dijon* nostiprinātām vispārējo interešu imperatīvām prasībām, kuru starpā ir patērētāju aizsardzība. Abos gadījumos minētajam tiesiskajam regulējumam ir jābūt piemērotam, lai nodrošinātu izvīrīto mērķu sasniegšanu, nepārsniedzot tam nepieciešamā robežas³⁶.

69. Iesniedzējtiesa uzskata, ka nepieciešamība aizsargāt nepilngadīgās personas ir uzskatāma par piemērotu EKL 30. panta izpratnē pamatojumu attiecīgajam tirdz-

niecības pa pastu aizliegumam. Pēc tās domām, minētais aizliegums ir “principā atbilstošs un pat nepieciešams, lai nodrošinātu nepilngadīgo aizsardzību pret tiem nepiemērotiem video ierakstiem”. Iesniedzējtiesa tomēr norāda, ka šajā lietā video ierakstu, ko *Avides* importēja un ar interneta starpniecību tirgoja Vācijā, piemērotību jauniesu auditorijai Apvienotajā Karalistē ir pārbaudījusi *BBFC*. Pieņemot, ka nepilngadīgo aizsardzības līmenis minētajā pārbaudē nav zemāks par to, ko nodrošina Vācijas kompetentās iestādes veiktā pārbaude, iesniedzējtiesa šaubās, “vai mērķi aizsargāt nepilngadīgās personas varētu un vajadzētu sasniegt ar mazāk ierobežojošiem pasākumiem, it īpaši atzīstot citas valsts [kompetentās iestādes veikto] piemērotības jauniesu auditorijai pārbaudi”.

70. Vācijas valdība savos rakstveida apsvērumos uzskata, ka, gadījumā, ja attiecīgais tirdzniecības pa pastu aizliegums būtu uzskatāms par pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību, ko aizliedz EKL 28. pants, tas tomēr būtu pamatojams ar nepilngadīgo aizsardzības apsvērumiem, kas būtu uzskatāmi par sabiedriskās kārtības apsvērumiem EKL 30. panta izpratnē. Tā piebilst, ka nepilngadīgo aizsardzība ir tieši saistīta ar cilvēka cieņas ievērošanas nodrošināšanu — kas ir vispārējs Kopienu tiesību princips³⁷ — un līdz ar to veido leģitīmu interesi, kura var pamatot pamatbrīvību ierobežojumus.

36 — Skat., *ex multis*, 2003. gada 8. maija spriedumu lietā C-14/02 *ATRAL* (*Recueil*, I-4431. lpp., 64. punkts), 2004. gada 5. februāra spriedumu lietā C-270/02 Komisija/Itālija (*Recueil*, I-1559. lpp., 21. un 22. punkts), iepriekš minēto spriedumu lietā *Douwes Egberts*, 55. punkts, un 2005. gada 24. novembra spriedumu lietā C-366/04 *Schwarz* (Krājums, I-10139. lpp., 30. punkts).

37 — Vācijas valdība šajā sakarā atsaucas uz 2004. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-36/02 *Omega* (Krājums, I-9609. lpp., 34. punkts).

71. Neviena no pārējām šai tiesvedībā iesaisītajām lietas dalībniecēm neapstrīd pēc būtības, ka attiecīgās vācu tiesību normas ir atbilstošas nepilngadīgo aizsardzībai un ka minētā aizsardzība veido leģitīmu interesi, kas var pamatot preču brīvas aprites ierobežojumus.

72. Tomēr *Avides* uzskata, ka minētās tiesību normas neatbilst samērīguma principam, jo tiek attiecinātas arī uz video ierakstiem, kuru, kā ierakstu, ko *Avides* no Apvienotās Karalistes importē Vācijā, piemērotību nepilngadīgajiem ir pārbaudījusi eksporta dalībvalsts kompetentā iestāde un uz kuriem ir attiecīga norāde.

73. *Avides* šajā sakarā uzsver, ka piemērotības nepilngadīgajiem pārbaudes kritēriji, ko izmanto Vācijas un Lielbritānijas kompetentās iestādes, ir vienādi, jo gan Apvienotā Karaliste, gan Vācija ir parakstījuši un ratificējuši Konvenciju par bērna tiesībām, kas tika pieņemta 1989. gada 20. novembrī Ņujorkā un kuras preambula liek valstīm nodrošināt, "ka bērnam jābūt pilnīgi sagatavotam patstāvīgai dzīvei sabiedrībā un audzinātam Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos proklamēto ideālu garā un it īpaši miera,

pašcieņas, iecietības, brīvības, vienlīdzības un solidaritātes garā".

74. *Avides* piebilst, ka, katrā ziņā, video ierakstiem, kuru piemērotību nepilngadīgajiem ir pārbaudījusi eksporta dalībvalsts kompetentā iestāde un uz kuriem ir attiecīga norāde, Vācijas kompetentajā iestādē nav paredzēta nekāda vienkāršota pārbaudes un klasifikācijas procedūra kā tā, kas ir paredzēta noteiktiem video ierakstu veidiem (piemēram, mūzikai, dokumentālajām filmām, multfilmām).

75. Vācijas valdība apgalvo, ka valsts ierobežojošo pasākumu samērīgums ir jāizvērtē, ņemot vērā attiecīgās dalībvalsts iestāžu mērķus un aizsardzības līmeni, kādu tās cenšas nodrošināt. Nepilngadīgo aizsardzības pret video ierakstu saturu līmenis vienmēr ietver katras valsts morāles un kultūras koncepcijas un vēsturisko pieredzi. Tādējādi tas, kas vienā dalībvalstī tiek atzīts par piemērotu kādai noteiktai nepilngadīgo [vecuma] grupai, citā dalībvalstī var tikt

uzskatīts par šai pašai grupai nepiemērotu³⁸. Līdz ar to šī valdība apgalvo, ka nepilngadīgo aizsardzības nolūkā video ierakstu pārbaudu procedūru abpusējā atzišana starp dalībvalstīm nav līdzeklis, kas ir pietiekošs, lai īstenotu tādu nepilngadīgo aizsardzības līmeni, kādu cenšas nodrošināt Vācijas iestādes.

76. Vācu likumdevējs esot ierobežojis aizlieguma pārdot pa pastu video ierakstus, kas nav pārbaudīti valsts kompetentajā iestādē, piemērojamību tādā apmērā, lai tas būtu saderīgs ar mērķi nodrošināt pietiekamu nepilngadīgo aizsardzību. Tas atgādina, ka šādu preču tirdzniecība pa pastu ir atļauta, ja pastāv tieša saskarsme starp personām, kas piegādā un kas saņem precis, vai ja tiek nodrošināts, piemēram, ar atbilstošiem tehniskiem paņēmieniem, ka precis nesaņems nepilngadīgie.

77. Komisija, Īrijas un Apvienotās Karalistes valdības, kā arī *Dynamic Medien* būtībā piekrit Vācijas valdības apsvērumiem, uzskatot, ka attiecīgais Vācijas tiesiskais regulējums atbilst samērīguma principam.

38 — Vācijas valdība piebilst, ka cietsirdības un pornogrāfijas tolerances līmenis katrā dalībvalstī atšķiras, tādēļ noteiktas filmas noteiktās dalībvalstīs ir aizliegtas nepilngadīgajiem, bet citās — nē. Tā it īpaši atsaucas uz Vācijas publikas augstāku jutīguma pakāpi un līdz ar to stingrāku pārbaudes iestāžu izvērtēšanu attiecībā uz nacionālsociālisma attēlojumiem.

78. Savukārt, es uzskatu, ka nepilngadīgo aizsardzība pret video ierakstu, kas nav pārbaudīti un klasificēti Vācijas kompetentajā iestādē, saturu, faktiski ir uzskatāma par apsvērumu, kas var, atbilstoši EKL 30. pantam un ievērojot samērīguma principu, pamatot tos šķēršļus tirdzniecībai Kopienā, kas varētu rasties saistībā ar iepriekš minētajām tiesību normām. Kā to ir norādījusi Komisija, nepilngadīgo aizsardzība var būt ietverta gan sabiedrības morāles un sabiedriskās kārtības aizsardzībā, gan cilvēku veselības aizsardzībā. Video ierakstu, kas ir atzīti par nepiemērotiem (piemēram, to cietsirdīga, vulgāra vai seksuāla satura dēļ), pārraide nepilngadīgajiem var būt atkarībā no katra konkrētā gadījuma katrā dalībvalstī atzīta par morāli nepieņemamu un bīstamu, jo tā var radīt vēlmi atdarināt vai būt kaitīga nepilngadīgā psihofiziskai attīstībai.

79. Gan aizlieguma piedāvāt un nodot nepilngadīgajiem, gan arī aizlieguma izplatīt "nekontrolētu" pasta sūtījumu ceļā video ierakstus, kas nav pārbaudīti Vācijas kompetentajā iestādē, mērķis acīmredzami ir nodrošināt nepilngadīgo aizsardzību.

80. Tomēr, pastāvot šaubām šīs prejudiciālās tiesvedības ietvaros, ir jāpārbauda, vai minētie pasākumi nepārsniedz nepieciešamā robežas, lai sasniegtu šo mērķi, un tādēļ ir jāņem vērā, ka šie pasākumi tiek piemē-

roti arī attiecībā uz video ierakstiem, kuru piemērotību nepilngadīgajiem ir pārbaudījusi eksporta dalībvalsts kompetentā iestāde un uz kuriem ir attiecīga norāde.

vērā vienīgi faktu, ka viena dalībvalsts ir izvēlējusies aizsardzības sistēmu citādāku par to, kas ir pieņemta citā dalībvalstī. Nepieciešamība un samērīgums ir jāizvērtē, ņemot vērā tikai attiecīgās dalībvalsts valsts iestāžu mērķus un aizsardzības līmeni, ko tās cenšas nodrošināt⁴².

81. Kā to ir atgādinājusi Komisija un valdības, kas iesniegušas savus apsvērumus, Tiesa jau ir nospriedusi, ka “katra dalībvalsts savas teritorijas robežās, un pamatojoties uz savu vērtību skalu, principā pati nosaka sabiedrības morāles prasības un pašas izvēlētajā veidā”³⁹ un ka “īpašie apstākļi, kas varētu pamatot atsaukšanos uz sabiedriskās kārtības apsvērumiem, dažādās valstīs un laikos var būt atšķirīgi”, tādēļ “šajā ziņā valstu kompetentajām iestādēm ir jāpiešķir zināma rīcības brīvība EK līguma noteiktajās robežās”⁴⁰. Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru cilvēku veselība un dzīvība ir pirmajā vietā starp lietām vai interesēm, ko aizsargā EKL 30. pants, un dalībvalstīm Līgumā noteiktajās robežās ir jāizlemj, kādā līmenī tās vēlas nodrošināt to aizsardzību⁴¹.

83. Līdz ar to ir jāatzīst, ka, tā kā attiecīgā joma nav saskaņota Kopienu līmenī, EK līgums dod dalībvalstīm rīcības brīvību noteikt vecuma ierobežojumus pieejai video ierakstiem atkarībā no katras valsts kultūras, reliģijas, morāles un vēsturiskajām īpatnībām un uzticēt pienākumu pārbaudīt un klasificēt atbilstoši vecuma grupām šo ierakstu saturu šim mērķim izvēlētai valsts iestādei.

82. Šādi atzītā valsts iestāžu rīcības brīvība nozīmē, ka, izvērtējot attiecīgo pasākumu nepieciešamību un samērīgumu, nevar ņemt

84. Kā ir uzsvērusi Komisija, izvērtēšanā, kas ietilpst šādā klasifikācijā, izmanto vērtību skalu, kas ir īpaša katrā dalībvalstī, līdz ar to, manuprāt, nekādi nevar uzskatīt, ka eksporta dalībvalstī veikta video ieraksta piemērotības

39 — 1979. gada 14. decembra spriedums lietā 34/79 *Henn* un *Darby* (*Recueil*, 3795. lpp., 15. punkts).

40 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Omega*, 31. punkts un tajā minētā judikatūra.

41 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Deutscher Apothekerverband*, 103. punkts un tajā minētā judikatūra.

42 — 1999. gada 21. septembra spriedums lietā C-124/97 *Läärrä* u.c. (*Recueil*, I-6067. lpp., 36. punkts) un 2003. gada 11. septembra spriedums lietā C-6/01 *Anomar* u.c. (*Recueil*, I-8621. lpp., 80. punkts).

nepilngadīgajiem pārbaude un klasifikācija ir pietiekoša, lai garantētu tādu nepilngadīgo aizsardzības līmeni, kādu cenšas nodrošināt importa dalībvalsts iestādes.

85. Uzskatu par pilnīgi nepamatotu *Avides* argumentu, saskaņā ar kuru, Konvencijas par bērna tiesībām parakstīšana un ratifikācija gan Vācijā, gan Apvienotajā Karalistē nozīmē pārbaudes un klasifikācijas kritēriju, ko izmanto abu valstu kompetentās iestādes, vienādību. Kā tiesas sēdē ir norādījusi *Dynamic Medien*, Komisijas un šo abu valstu valdību pārstāvji, minētā konvencija neuzliek nekādu kopīgo standartu nepilngadīgo aizsardzībai attiecībā uz video ierakstu vai citu mediju saturu. Tās 17. panta e) punkts paredz vienīgi, ka konvencijas dalībvalstis "stimulē pienācīgu principu izstrādāšanu bērna aizsardzībai pret viņa labklājībai kaitīgu [no medijiem nākošo] informāciju un materiāliem".

86. Attiecībā uz iespēju pakļaut video ierakstus, kas eksporta dalībvalsts kompetentajā

iestādē jau ir pārbaudīti un klasificēti, tikai vienkāršotai pārbaudes procedūrai, kāda Vācijā ir paredzēta noteiktiem video ierakstu veidiem, uzskatu, ka *Avides* nav sniegusi nekādu informāciju par īpatnībām, kas atšķir šo procedūru no parastās. Tādēļ, manuprāt, Tiesas rīcībā nav pietiekošu ziņu, lai izvērtētu, vai vienkāršotas procedūras izmantošana video ierakstiem, kas ir jau pārbaudīti un klasificēti eksporta dalībvalstī, tomēr spētu sasniegt tādu nepilngadīgo aizsardzības līmeni, kādu Vācijas iestādes cenšas nodrošināt Vācijā. Katrā ziņā, kā es jau esmu minējis, vērtējums tam, kas var būt kaitīgs nepilngadīgajiem, un tādēļ netiešā veidā arī sabiedrības morālei, sabiedriskai kārtībai vai cilvēku veselībai, ir lielā mērā atkarīgs no katrā dalībvalstī īpašas vērtību skalas. Līdz ar to man nešķiet, ka fakts, ka noteikts video ieraksts būtu eksporta dalībvalstī jau pārbaudīts un klasificēts, obligāti veidotu faktoru, kas varētu samazināt risku, ka šī ieraksta izmantošana nebūtu saskaņā ar minētajiem Vācijas sabiedrības interešu apsvērumiem un tādēļ prasa atvieglojumu pārbaudes un klasifikācijas formalitātēm Vācijas kompetentajā iestādē.

87. Līdz ar to man nešķiet, ka tiktāl, ciktāl tas aizliedz piedāvāt, nodot vai tirgot "nekontrolēta" pasta sūtījumu ceļā video ierakstus, kuru piemērotību nepilngadīgajiem nav pārbaudījusi un klasificējusi Vācijas kompetentā iestāde, vai video ierakstus bez

attiecīgas norādes, bet kas ar tādu pašu mērķi jau tika pārbaudīti un klasificēti eksporta dalībvalsts kompetentajā iestādē, Vācijas tiesiskais regulējums par nepilngadīgo aizsardzību saistībā ar video ierakstiem būtu nesamērīgas ar tajā izvirzītajiem mērķiem.

rējos tiesību principus un it īpaši pamattiesību principus⁴³.

88. Attiecīgā Vācijas tiesiskā regulējuma neatbilstība EK līguma normām par preču brīvu apriti nevar tikt izsecināta arī no *Avides* tiesas sēdē izteiktās prasības interpretēt un piemērot šīs normas Konvencijas par bērna tiesībām 13. panta, kas nosaka bērna tiesības brīvi izteikt savas domas, izpratnē. Saskaņā ar šī panta 1. punktu “bērnām ir tiesības brīvi izteikt savas domas; šīs tiesības ietver brīvību meklēt, saņemt un nodot jebkāda veida informāciju un idejas neatkarīgi no robežām mutvārdos, rakstveidā vai drukātā veidā, mākslas darbu veidā vai ar citu līdzekļu palīdzību pēc bērna izvēles”.

90. Turklāt Tiesa jau ir atzinusi, ka Konvencija par bērna tiesībām ir saistoša katrai dalībvalstij un ir ietverta to starptautisko dokumentu skaitā cilvēktiesību aizsardzības jomā, ko Tiesa ņem vērā, piemērojot vispārējos Kopienas tiesību principus⁴⁴.

91. Savukārt tāpat, kā to dara Komisija, ir jāatgādina, ka vārda brīvība, kas cita starpā ietver “uzskatu brīvību un tiesības saņemt un izplatīt informāciju un idejas bez iejaukšanās no valsts institūciju puses un neatkarīgi no valsts robežām”, ir nodrošināta arī Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — “ECTK”), no kuras Tiesa smeļas iedvesmu, nodrošinot pamattiesību ievērošanu, 10. pantā.

89. Ir skaidrs, ka Tiesa ir apstiprinājusi, ka, ja dalībvalsts atsaucas uz imperatīvajām prasībām, lai pamatotu valsts tiesisko regulējumu, kas var kavēt preču brīvu apriti, šis pamatojums ir jāinterpretē, ievērojot vispārējos

92. Tomēr šajā sakarā, pirmkārt, ir jānorāda, kā tiesas sēdē to dara Vācijas valdība un Komisija, ka tas pats Konvencijas par

43 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Familiapress*, 24. punkts.

44 — 2006. gada 27. jūnija spriedums lietā C-540/03 Parlaments/Padome (Krājums, I-5769. lpp., 37. punkts).

bērna tiesībām 13. pants 2. punktā pieļauj, ka tiesības uz vārda brīvību īstenošanu var pakļaut ierobežojumiem, kas paredzēti likumā un kas nepieciešami it īpaši “lai aizsargātu valsts drošību vai sabiedrisko kārtību (*ordre public*) vai iedzīvotāju veselību vai tikumiskumu [tikumību]”; lai arī šis pašas konvencijas 17. pants e) punktā, kā jau esmu minējis, liek konvencijas dalībvalstīm stimulēt “pienācīgu principu izstrādāšanu bērna aizsardzībai pret viņa labklājībai kaitīgu informāciju un materiāliem”.

skaidri minēti ECTK 10. panta 2. punktā, it īpaši runa ir par “sabiedriskās kārtības aizsardzību”, “noziedzīgu nodarījumu novēršanu” un “veselības vai morāles aizsardzību”. Turklāt attiecīgais Vācijas tiesiskais regulējums ir likumā noteikts, tas objektīvi ir vērst uz mērķu sasniegšanu, atbilst imperatīvai sociālai vajadzībai aizsargāt bērnus no tiem nepiemēroto mēdiju satura un ir samērīgs ar leģitīmo mērķi.

93. Otrkārt, no ECTK 10. panta 2. punkta redakcijas izriet, ka vārda brīvību var pakļaut dažiem ierobežojumiem, ko pamato vispārējās intereses, ja vien šie izņēmumi ir paredzēti likumā, tiem ir viens vai vairāki leģitīmi mērķi, kas ir saistīti ar minēto normu, un tie ir nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, proti, tos pamato neatliekamas sociālas vajadzības, un tie ir samērīgi ar leģitīmo mērķi.⁴⁵ Starp vispārējo interešu mērķiem, kas ir

94. Līdz ar to uzskatu, ka uz *Landgericht Koblenz* uzdotā prejudiciālā jautājuma otro daļu ir jāatbild tādējādi, ka tāds aizliegums tirdzniecībā pa pastu izplatīt video ierakstus, kuri nav pārbaudīti un klasificēti nepilngadīgo aizsardzības nolūkā valsts kompetentajā iestādē, kāds ir *JuSchG* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā, būtu uzskatāms par pasākumu ar kvantitatīvam importa ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību EKL 28. panta izpratnē, saskaņā ar EKL 30. pantu tas ir pamatojams ar sabiedrības morāles, sabiedriskās kārtības un cilvēku veselības aizsardzības apsvērumiem arī gadījumā, ja video ierakstu piemērotību nepilngadīgajiem ir pārbaudījusi cita dalībvalsts un uz tiem ir attiecīga norāde.

45 — 2003. gada 12. jūnija spriedums lietā C-112/00 *Schmidberger* (*Recueil*, I-5659. lpp., 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

V — Secinājumi

95. Ņemot vērā iepriekš minētos iemeslus, ierosinu Tiesai atbildēt uz *Landgericht Koblenz* uzdoto prejudiciālo jautājumu šādi:

Tāds aizliegums nepilngadīgo aizsardzības nolūkā tirdzniecībā pa pastu izplatīt video ierakstus, kas nav pārbaudīti un klasificēti valsts kompetentajā iestādē, kāds ir *Jugendschutzgesetz* 12. panta 3. punkta 2) apakšpunktā, regulē tirdzniecības veidu un, tā kā tas ir attiecināms uz visiem tirgus dalībniekiem, kas darbojas attiecīgās valsts teritorijā, nav uzskatāms par pasākumu ar kvantitatīvam ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību EKL 28. panta izpratnē, jo tas skar vienādi gan šī valsts preču, gan citu dalībvalstu izcelsmes preču tirdzniecību.

Ja valsts tiesa, veicot pārbaudi, secinātu, ka šāds aizliegums ir uzskatāms par pasākumu ar kvantitatīvam importa ierobežojumam līdzvērtīgu iedarbību EKL 28. panta izpratnē, saskaņā ar EKL 30. pantu tas ir pamatojams ar sabiedrības morāles, sabiedriskās kārtības un cilvēku veselības aizsardzības apsvērumiem arī gadījumā, ja video ierakstu piemērotību nepilngadīgajiem ir pārbaudījusi cita dalībvalsts un uz tiem ir attiecīga norāde.